HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

17 iunie 2021 *

„Trimitere preliminară – Proprietate intelectuală – Drept de autor și drepturi conexe – Directiva 2001/29/CE – Articolul 3 alineatele (1) și (2) – Noțiunea de «punere la dispoziția publicului» – Descărcare prin intermediul unei rețele de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*) a unui fișier care conține o operă protejată și punerea la dispoziție concomitentă a unor segmente ale acestui fișier pentru a fi încărcate – Directiva 2004/48/CE – Articolul 3 alineatul (2) – Utilizare abuzivă a măsurilor, a procedurilor și a mijloacelor de reparație – Articolul 4 – Persoane îndreptățite să solicite aplicarea măsurilor, a procedurilor și a mijloacelor de reparație – Articolul 8 – Dreptul la informare – Articolul 13 – Noțiunea de «prejudiciu» – Regulamentul (UE) 2016/679 – Articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) – Protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal – Legalitatea prelucrării – Directiva 2002/58/CE – Articolul 15 alineatul (1) – Măsuri legislative prin care se urmărește limitarea domeniului de aplicare al drepturilor și obligațiilor – Drepturi fundamentale – Articolele 7 și 8, articolul 17 alineatul (2), precum și articolul 47 primul paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene”

În cauza C-597/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Tribunalul pentru Întreprinderi din Antwerpen, Belgia), prin decizia din 29 iulie 2019, primită de Curte la 6 august 2019, în procedura

Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited

împotriva

Telenet BVBA,

cu participarea:

Proximus NV,

Scarlet Belgium NV,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul E. Regan, președinte de cameră, și domnii M. Ilešič (raportor), E. Juhász, C. Lycourgos și I. Jarukaitis, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: doamna C. Strömholm, administratoare,

* Limba de procedură: neerlandeza.

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 10 septembrie 2020,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited, de T. Toremans și M. Hügel, advocaten;

– pentru Telenet BVBA, de H. Haouideg, avocat, și S. Debaene, advocaat;

– pentru Proximus NV și Scarlet Belgium NV, de B. Van Asbroeck, avocat, și I. De Moortel și P. Hechtermans, advocaten;

– pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de P. Pucciariello, avvocato dello Stato;

– pentru guvernul austriac, de J. Schmoll, în calitate de agent;

– pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;

– pentru Comisia Europeană, de F. Wilman, H. Kranenborg și J. Samnadda, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 17 decembrie 2020,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională (JO 2001, L 167, p. 10, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 230), a articolului 3 alineatul (2) și a articolelor 4, 8 și 13 din Directiva 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală (JO 2004, L 157, p. 45, rectificare în JO 2004, L 195, p. 16, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 56), precum și a articolului 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO 2016, L 119, p. 1) în coroborare cu articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) (JO 2002, L 201, p. 37, Ediție specială, 13/vol. 36, p. 63), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 (JO 2009, L 337, p. 11) (denumită în continuare „Directiva 2002/58”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited (denumită în continuare „Mircom”), societate de drept cipriot, titulară a anumitor drepturi asupra unui mare număr de filme pornografice produse de opt întreprinderi cu sediul în Statele Unite și în Canada, pe de o parte, și Telenet BVBA, societate cu sediul în Belgia, care furnizează printre altele servicii de acces la internet, pe de altă parte, în legătură cu refuzul acesteia din urmă de a furniza informații care să permită identificarea clienților săi pe baza

mai multor mii de adrese IP colectate, în numele societății Mircom, de o societate specializată, pornind de la o rețea de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*) în care anumiți clienți ai Telenet, utilizând protocolul BitTorrent, ar fi pus la dispoziție filme aparținând catalogului Mircom.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Dreptul proprietății intelectuale

– Directiva 2001/29

3 Considerentele (3), (4), (9), (10) și (31) ale Directivei 2001/29 au următorul cuprins:

„(3) Armonizarea propusă va ajuta la punerea în aplicare a celor patru libertăți ale pieței interne și se referă la respectarea principiilor fundamentale ale dreptului, în special proprietatea, inclusiv proprietatea intelectuală, libertatea de exprimare și interesul public.

(4) Printr-o certitudine juridică sporită și oferind un grad ridicat de protecție a proprietății intelectuale, un cadru juridic armonizat privind dreptul de autor și drepturile conexe va încuraja investiții substanțiale în creativitate și inovație […]

[…]

(9) Orice armonizare a dreptului de autor și a drepturilor conexe trebuie să aibă la bază un nivel ridicat de protecție, deoarece aceste drepturi sunt esențiale pentru creația intelectuală. Protecția lor contribuie la menținerea și dezvoltarea creativității în interesul autorilor, al artiștilor interpreți sau executanți, al producătorilor, al consumatorilor, al culturii, al industriei și al publicului larg. În consecință, proprietatea intelectuală a fost recunoscută ca parte integrantă a proprietății.

(10) Autorii sau artiștii interpreți sau executanți trebuie să primească o remunerație adecvată pentru utilizarea operelor lor, pentru a-și putea continua munca creativă și artistică, la fel ca și producătorii, pentru a putea finanța această muncă. Investiția necesară pentru a produce produse ca fonograme, filme sau produse multimedia și servicii, cum ar fi «serviciile la cerere», este considerabilă. Pentru a asigura o astfel de remunerație și pentru a obține un randament satisfăcător al investiției, este necesară o protecție juridică adecvată a drepturilor de proprietate intelectuală.

[…]

(31) Trebuie păstrat un echilibru just între drepturile și interesele diverselor categorii de titulari de drepturi, precum și între acestea și drepturile și interesele utilizatorilor de obiecte protejate. […]”

4 Potrivit articolului 3 din această directivă, intitulat „Dreptul de comunicare publică a operelor și dreptul de a pune la dispoziția publicului alte obiecte protejate”:

„(1) Statele membre prevăd dreptul exclusiv al autorului de a autoriza sau de a interzice orice comunicare publică a operelor lor, prin cablu sau fără cablu, inclusiv punerea la dispoziția publicului a operelor lor, astfel încât oricine să poată avea acces la acestea din orice loc și în orice moment.

(2) Statele membre prevăd dreptul exclusiv de a autoriza sau de a interzice punerea la dispoziția publicului, prin cablu sau fără cablu, astfel încât oricine să poată avea acces la acestea din orice loc și în orice moment:

[…]

(c) pentru producătorii primelor fixări ale filmelor, a originalului și a copiilor filmelor lor;

[…]

(3) Drepturile menționate la alineatele (1) și (2) nu se epuizează prin niciun act de comunicare publică sau de punere la dispoziția publicului în sensul prezentului articol."

– *Directiva 2004/48*

5 Considerentele (10), (14) și (18) ale Directivei 2004/48 au următorul cuprins:

„(10) Obiectivul prezentei directive constă în apropierea acestor legislații pentru a asigura un nivel de protecție ridicat, echivalent și omogen, al proprietății intelectuale în cadrul pieței interne.

[…]

(14) Măsurile prevăzute la articolul 6 alineatul (2), articolul 8 alineatul (1) și articolul 9 alineatul (2) se aplică numai actelor întreprinse la scară comercială, fără a aduce atingere posibilității pe care o au statele membre de a aplica aceste măsuri și altor acte. Actele întreprinse la scară comercială sunt cele care au ca scop obținerea unui avantaj economic sau comercial direct sau indirect, ceea ce exclude în mod normal actele consumatorilor finali care acționează cu bună-credință.

[…]

(18) Ar trebui ca persoanele îndreptățite să solicite aplicarea acestor măsuri, proceduri și mijloace de reparație să fie nu numai titularii drepturilor, ci și persoanele care au un interes direct și capacitate procesuală dacă și în măsura în care legislația aplicabilă permite aceasta, ceea ce poate include organizațiile profesionale însărcinate cu gestionarea acestor drepturi sau cu apărarea intereselor colective și individuale de care sunt responsabile."

6 Articolul 2 din această directivă, intitulat „Domeniu de aplicare", prevede la alineatul (1) și la alineatul (3) litera (a):

„(1) Fără a aduce atingere mijloacelor prevăzute sau care pot fi prevăzute prin legislația comunitară sau internă, în măsura în care aceste mijloace sunt [mai] favorabile titularilor drepturilor, măsurile, procedurile și mijloacele de reparație prevăzute prin prezenta directivă se aplică, în conformitate cu articolul 3, oricărei încălcări a drepturilor de proprietate intelectuală prevăzute de legislația comunitară și/sau legislația internă a statului membru în cauză.

[…]

(3) Prezenta directivă nu aduce atingere:

(a) dispozițiilor comunitare care reglementează dreptul material al proprietății intelectuale, Directivei 95/46/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO 1995, L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10)] […]"

7 Capitolul II din Directiva 2004/48, intitulat „Măsuri, proceduri și mijloace”, cuprinde articolele 3-15. Articolul 3 din această directivă, intitulat „Obligație generală”, prevede:

„(1) Statele membre prevăd măsuri, proceduri și mijloace de reparație necesare pentru a asigura respectarea drepturilor de proprietate intelectuală care intră sub incidența prezentei directive. Aceste măsuri, proceduri și mijloace de reparație trebuie să fie corecte și echitabile, nu trebuie să fie complicate în mod inutil sau costisitoare ori să presupună termene nerezonabile sau să atragă întârzieri nejustificate.

(2) Măsurile, procedurile și mijloacele de reparație trebuie să fie de asemenea eficiente, proporționale și disuasive și să fie aplicate astfel încât să se evite crearea unor obstacole în calea comerțului legal și să se ofere protecție împotriva folosirii lor abuzive.”

8 Potrivit articolului 4 din Directiva 2004/48, intitulat „Persoane îndreptățite să solicite aplicarea unor măsuri, proceduri și mijloace de reparație”:

„Statele membre recunosc ca fiind îndreptățite să solicite aplicarea măsurilor, procedurilor și mijloacelor de reparație menționate în prezentul capitol următoarele persoane:

(a) titularii drepturilor de proprietate intelectuală, în conformitate cu dispozițiile legislației aplicabile;

(b) toate celelalte persoane autorizate să utilizeze aceste drepturi, în special licențiații, în măsura în care legislația aplicabilă permite acest lucru și în conformitate cu aceasta;

(c) organismele de gestionare colectivă a drepturilor de proprietate intelectuală recunoscute prin lege ca având calitatea de a-i reprezenta pe titularii drepturilor de proprietate intelectuală, în măsura în care dispozițiile legislației aplicabile permit acest lucru și în conformitate cu acestea;

(d) organismele de protecție profesională recunoscute prin lege ca având calitatea de a-i reprezenta pe titularii drepturilor de proprietate intelectuală, în măsura în care dispozițiile legislației aplicabile permit acest lucru și în conformitate cu acestea.”

9 Articolul 6 din această directivă, intitulat „Dovezi”, prevede la alineatul (2):

„În aceleași condiții, în cazul unei încălcări săvârșite pe scară comercială, statele membre iau măsurile necesare pentru a permite autorităților judecătorești competente, dacă este cazul, la cererea unei părți, să ordone comunicarea de documente bancare, financiare sau comerciale, care se află sub controlul părții adverse, sub rezerva asigurării protecției informațiilor confidențiale.”

10 Articolul 8 din directiva menționată, intitulat „Dreptul la informare”, prevede:

„(1) Statele membre asigură ca, în cadrul unei acțiuni referitoare la încălcarea unui drept de proprietate intelectuală și ca răspuns la o cerere justificată și rezonabilă a reclamantului, autoritățile judecătorești competente să poată ordona ca informațiile privind originea și rețelele de distribuție a mărfurilor sau a serviciilor care aduc atingere unui drept de proprietate intelectuală să fie furnizate de contravenient și/sau de orice altă persoană care:

(a) a fost găsită în posesia mărfurilor contrafăcute la scară comercială;

(b) a fost găsită în timp ce utiliza servicii contrafăcute la scară comercială;

(c) a fost găsită în timp ce furniza, la scară comercială, servicii utilizate în activități de contrafacere;

sau

(d) a fost semnalată, de către persoana menționată la litera (a), (b) sau (c), ca intervenind în producerea, fabricarea sau distribuirea mărfurilor sau în furnizarea serviciilor.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) cuprind, după caz:

(a) denumirea și adresele producătorilor, fabricanților, distribuitorilor, furnizorilor și ale celorlalți deținători anteriori ai mărfurilor sau ai serviciilor, precum și ale angrosiștilor destinatari și ale vânzătorilor cu amănuntul;

(b) informații privind cantitățile produse, fabricate, livrate, primite sau comandate, precum și prețul obținut pentru mărfurile sau serviciile respective.

(3) Alineatele (1) și (2) se aplică fără a aduce atingere altor acte cu putere de lege și norme administrative care:

(a) acordă titularului dreptul de a primi informații mai extinse;

(b) reglementează utilizarea în cauzele civile sau penale a informațiilor comunicate în conformitate cu prezentul articol;

(c) reglementează răspunderea pentru abuzul de drept la informare;

(d) dau posibilitatea să se refuze furnizarea de informații care ar constrânge persoana menționată la alineatul (1) să admită propria sa participare sau cea a rudelor sale apropiate la încălcarea unui drept de proprietate intelectuală; sau

(e) reglementează protecția confidențialității surselor de informare sau prelucrarea datelor cu caracter personal.”

11 În conformitate cu articolul 9 alineatul (2) din Directiva 2004/48, intitulat „Măsuri provizorii și asigurătorii”:

„În cazul unei încălcări la scară comercială, statele membre asigură ca autoritățile judecătorești competente să poată ordona, dacă partea vătămată face dovada unor împrejurări susceptibile să pună în pericol recuperarea daunelor-interese, sechestrul asigurător al bunurilor mobile și imobile ale presupusului contravenient, inclusiv blocarea conturilor sale bancare și a altor bunuri. În acest scop, autoritățile competente pot să ordone comunicarea unor documente bancare, financiare sau comerciale sau accesul corespunzător la informațiile pertinente.”

12 Potrivit articolului 13 din această directivă, intitulat „Daune-interese”:

„(1) Statele membre asigură ca, la cererea părții prejudiciate, autoritățile judecătorești competente să ordone contravenientului care a acționat cu bună știință sau având motive suficiente de a ști acest lucru, plata către titularul dreptului a unor daune-interese adaptate prejudiciului real suferit de acesta prin încălcarea dreptului său.

La stabilirea daunelor-interese, autoritățile judecătorești:

(a) iau în considerare toate aspectele necesare, cum ar fi consecințele economice negative suferite de partea prejudiciată, în special câștigul nerealizat, orice beneficiu fără justă cauză realizat de contravenient și, dacă este cazul, alte elemente în afara factorilor economici, cum ar fi prejudiciul moral cauzat titularului dreptului prin încălcarea drepturilor sale

sau

(b) ca alternativă la litera (a), pot hotărî, dacă este cazul, să fixeze o valoare forfetară pentru daunele-interese, pe baza unor elemente cum ar fi, cel puțin, valoarea redevențelor sau drepturilor care ar fi fost datorate în cazul în care contravenientul ar fi cerut autorizația de a utiliza dreptul de proprietate intelectuală respectiv.

(2) Atunci când contravenientul a săvârșit o încălcare fără a avea știință de aceasta sau fără a avea motive rezonabile de a ști aceasta, statele membre pot să prevadă că autoritățile judecătorești pot ordona recuperarea beneficiilor sau plata unor daune-interese care pot fi prestabilite."

– Directiva 2014/26/UE

13 Articolul 39 din Directiva 2014/26/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind gestiunea colectivă a drepturilor de autor și a drepturilor conexe și acordarea de licențe multiteritoriale pentru drepturile asupra operelor muzicale pentru utilizare online pe piața internă (JO 2014, L 84, p. 72), intitulat „Notificarea organismelor de gestiune", prevede:

„Până la 10 aprilie 2016, pe baza informațiilor aflate la dispoziția lor, statele membre transmit Comisiei o listă a organismelor de gestiune colectivă stabilite pe teritoriul lor.

Statele membre aduc la cunoștința Comisiei fără nicio întârziere nejustificată orice modificări aduse acestei liste.

Comisia publică aceste informații și le actualizează."

Reglementarea privind protecția datelor cu caracter personal

– Directiva 95/46

14 Articolul 7 litera (f) din Directiva 95/46, care figurează în capitolul II secțiunea II din aceasta, intitulată „Criterii privind legitimitatea prelucrării datelor", prevedea:

„Statele membre prevăd ca datele cu caracter personal să fie prelucrate numai dacă:

[…]

(f) prelucrarea este necesară pentru realizarea interesului legitim urmărit de operator sau de către unul sau mai mulți terți, cu condiția ca acest interes să nu prejudicieze interesul sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate, care necesită protecție în temeiul articolului 1 alineatul (1)."

15 Articolul 8 alineatul (1) și alineatul (2) litera (e) din această directivă avea următorul cuprins:

„(1) Statele membre interzic prelucrarea datelor cu caracter personal care dezvăluie originea rasială sau etnică, opiniile politice, convingerile religioase sau filozofice, apartenența sindicală, precum și prelucrarea datelor privind sănătatea sau viața sexuală.

(2) Alineatul (1) nu se aplică în oricare din următoarele situații:

[…]

(e) prelucrarea se referă la date care sunt făcute publice de către persoanele vizate în mod manifest sau sunt necesare pentru constatarea, exercitarea sau apărarea unui drept în justiție."

16 Articolul 13 alineatul (1) litera (g) din directiva menționată prevedea:

„Statele membre pot adopta măsuri legislative pentru a restrânge domeniul obligațiilor și drepturilor prevăzute la articolul 6 alineatul (1), articolul 10, articolul 11 alineatul (1), articolul 12 și articolul 21, dacă o astfel de restricție constituie o măsură necesară pentru a proteja:

[…]

(g) protecția persoanei vizate sau a drepturilor și libertăților altora.”

– *Regulamentul 2016/679*

17 Articolul 4 din Regulamentul 2016/679, intitulat „Definiții”, prevede la punctele 1, 2, 9 și 10:

„În sensul prezentului regulament:

1. «date cu caracter personal» înseamnă orice informații privind o persoană fizică identificată sau identificabilă («persoana vizată»); o persoană fizică identificabilă este o persoană care poate fi identificată, direct sau indirect, în special prin referire la un element de identificare, cum ar fi un nume, un număr de identificare, date de localizare, un identificator online, sau la unul sau mai multe elemente specifice, proprii identității sale fizice, fiziologice, genetice, psihice, economice, culturale sau sociale;

2. «prelucrare» înseamnă orice operațiune sau set de operațiuni efectuate asupra datelor cu caracter personal sau asupra seturilor de date cu caracter personal, cu sau fără utilizarea de mijloace automatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, structurarea, stocarea, adaptarea sau modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, divulgarea prin transmitere, diseminarea sau punerea la dispoziție în orice alt mod, alinierea sau combinarea, restricționarea, ștergerea sau distrugerea;

[…]

9. «destinatar» înseamnă persoana fizică sau juridică, autoritatea publică, agenția sau alt organism căreia (căruia) îi sunt divulgate datele cu caracter personal, indiferent dacă este sau nu o parte terță. […]

10. «parte terță» înseamnă o persoană fizică sau juridică, autoritate publică, agenție sau organism altul decât persoana vizată, operatorul, persoana împuternicită de operator și persoanele care, sub directa autoritate a operatorului sau a persoanei împuternicite de operator, sunt autorizate să prelucreze date cu caracter personal.”

18 Articolul 6 din acest regulament, intitulat „Legalitatea prelucrării”, prevede la alineatul (1) primul paragraf litera (f) și al doilea paragraf:

„Prelucrarea este legală numai dacă și în măsura în care se aplică cel puțin una dintre următoarele condiții:

[…]

(f) prelucrarea este necesară în scopul intereselor legitime urmărite de operator sau de o parte terță, cu excepția cazului în care prevalează interesele sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate, care necesită protejarea datelor cu caracter personal, în special atunci când persoana vizată este un copil.

Litera (f) din primul paragraf nu se aplică în cazul prelucrării efectuate de autorități publice în îndeplinirea atribuțiilor lor.”

19 Articolul 9 din regulamentul menționat, intitulat „Prelucrarea de categorii speciale de date cu caracter personal”, prevede la alineatul (2) literele (e) și (f) că interdicția privind prelucrarea anumitor tipuri de date cu caracter personal care dezvăluie, printre altele, date privind viața sexuală sau orientarea sexuală a unei persoane fizice nu se aplică atunci când prelucrarea se referă la date cu caracter personal care sunt făcute publice în mod manifest de persoana vizată sau este necesară printre altele pentru constatarea, exercitarea sau apărarea unui drept în instanță.

20 Articolul 23 din Regulamentul 2016/679, intitulat „Restricții”, prevede la alineatul (1) literele (i) și (j):

„Dreptul Uniunii sau dreptul intern care se aplică operatorului de date sau persoanei împuternicite de operator poate restricționa printr-o măsură legislativă domeniul de aplicare al obligațiilor și al drepturilor prevăzute la articolele 12-22 și 34, precum și la articolul 5 în măsura în care dispozițiile acestuia corespund drepturilor și obligațiilor prevăzute la articolele 12-22, atunci când o astfel de restricție respectă esența drepturilor și libertăților fundamentale și constituie o măsură necesară și proporțională într-o societate democratică, pentru a asigura:

[…]

(i) protecția persoanei vizate sau a drepturilor și libertăților altora;

(j) punerea în aplicare a pretențiilor de drept civil.”

21 Potrivit articolului 94 din Regulamentul 2016/679, intitulat „Abrogarea Directivei [95/46]”:

„(1) Decizia [a se citi: Directiva] [95/46] se abrogă cu efect de la 25 mai 2018.

(2) Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament. […]”

22 Articolul 95 din același regulament, intitulat „Relația cu Directiva [2002/58]”, prevede:

„Prezentul regulament nu impune obligații suplimentare pentru persoanele fizice sau juridice în ceea ce privește prelucrarea în legătură cu furnizarea de servicii de comunicații electronice destinate publicului în rețelele de comunicații publice din Uniune, cu privire la aspectele pentru care acestora le revin obligații specifice cu același obiectiv prevăzut în Directiva [2002/58].”

– Directiva 2002/58

23 Articolul 1 din Directiva 2002/58, intitulat „Sfera de aplicare și scopul”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Prezenta directivă prevede armonizarea dispozițiilor naționale, lucru necesar în vederea asigurării unui nivel echivalent de protecție a drepturilor și libertăților fundamentale, în special a dreptului la confidențialitate și la respectarea vieții private, în domeniul prelucrării de date cu caracter personal în sectorul comunicațiilor electronice și a asigurării liberei circulații a acestor date și a serviciilor și echipamentelor de comunicații electronice în interiorul Comunității.

(2) Prevederile prezentei directive precizează și completează Directiva [95/46] în scopurile menționate la alineatul (1). […]”

24 Articolul 2 din Directiva 2002/58, intitulat „Definiții”, cuprinde, la al doilea paragraf litera (b), următoarea dispoziție:

„Se aplică de asemenea următoarele definiții:

[…]

(b) «date de transfer» înseamnă orice date prelucrate în scopul transmiterii comunicației printr-o rețea de comunicații electronice sau în vederea facturării.”

25 Articolul 5 din această directivă, intitulat „Confidențialitatea comunicațiilor”, prevede:

„(1) Statele membre trebuie să asigure confidențialitatea comunicațiilor și a datelor de transfer aferente transmise prin intermediul unei rețele de comunicații publice sau a unor servicii publice de comunicații electronice, prin legislația internă. Acestea interzic astfel în special ascultarea, înregistrarea, stocarea sau alte tipuri de interceptare sau supraveghere a comunicațiilor și a datelor de transfer aferente de către persoane altele decât utilizatorul, fără acordul utilizatorului în cauză, cu excepția cazurilor în care acest lucru este permis în temeiul articolului 15 alineatul (1). Prezentul alineat nu interzice stocarea tehnică necesară pentru transmisia comunicației care nu aduce atingere principiului confidențialității.

(2) Alineatul (1) nu împiedică înregistrarea autorizată prin lege a comunicațiilor și a datelor de transfer aferente în cursul desfășurării procedurilor juridice comerciale în scopul furnizării dovezii unei tranzacții comerciale sau pentru alte comunicări comerciale.

(3) Statele membre se asigură că stocarea de informații sau dobândirea accesului la informațiile deja stocate în echipamentul terminal al unui abonat sau utilizator este permisă doar cu condiția ca abonatul sau utilizatorul în cauză să își fi dat acordul, după ce a primit informații clare și complete, în conformitate cu Directiva [95/46], *inter alia*, cu privire la scopurile prelucrării. Aceasta nu împiedică stocarea sau accesul tehnic cu unicul scop de a efectua transmisia comunicării printr-o rețea de comunicații electronice sau în cazul în care acest lucru este strict necesar în vederea furnizării de către furnizor a unui serviciu al societății informaționale cerut în mod expres de către abonat sau utilizator.”

26 Articolul 6 din directiva menționată, intitulat „Datele de transfer”, prevede:

„(1) Datele de transfer referitoare la abonați și utilizatori prelucrate și stocate de către furnizorul rețelei de comunicații publice sau al serviciilor publice de comunicații electronice trebuie șterse sau trecute în anonimat de îndată ce nu mai sunt necesare în scopul transmiterii comunicației, fără a aduce atingere alineatelor (2), (3) și (5) din prezentul articol sau articolului 15 alineatul (1).

(2) Datele de transfer necesare în vederea facturării serviciilor oferite abonatului sau plății conexiunii pot să fie prelucrate. Prelucrarea lor este permisă doar până la sfârșitul perioadei în care factura poate fi contestată prin lege sau plata poate fi urmărită.

(3) În scopul comercializării de servicii de comunicații electronice sau al furnizării de servicii cu valoare adăugată, furnizorul de servicii de comunicații electronice destinate publicului poate prelucra datele menționate la alineatul (1) în măsura și pe durata de timp necesare comercializării sau furnizării acestor servicii, dacă abonatul sau utilizatorul vizat de datele respective și-a dat, în prealabil, consimțământul în acest sens. Utilizatorii și abonații au posibilitatea de a-și retrage consimțământul pentru prelucrarea datelor de trafic în orice moment.

(4) Prestatorul de servicii trebuie să informeze utilizatorii și abonații despre tipurile de date de transfer care sunt prelucrate și despre durata prelucrării în scopurile menționate la alineatul (2) și, înaintea obținerii acordului, în scopurile menționate la alineatul (3).

(5) Prelucrarea de date de transfer în conformitate cu alineatele (1), (2), (3) și (4) trebuie limitată la persoanele care acționează sub autoritatea furnizorilor de rețele de comunicații publice sau de servicii publice de comunicații electronice în vederea facturării sau pentru gestionarea traficului, serviciul clientelă, detectarea fraudelor, promovarea serviciilor de comunicații electronice sau furnizarea de servicii suplimentare și trebuie să se limiteze la prelucrarea strict necesară scopului respectivei activități.

(6) Alineatele (1), (2), (3) și (5) se aplică fără a aduce atingere posibilității pe care o au organismele competente de a cere să fie informate despre datele de transfer conform legislației în vigoare pentru rezolvarea contestațiilor, în special a contestațiilor referitoare la conectare sau la facturare."

27 Articolul 15 din Directiva 2002/58, intitulat „Aplicarea anumitor dispoziții ale Directivei [95/46]", prevede la alineatul (1):

„Statele membre pot adopta măsuri legislative pentru a restrânge sfera de aplicare a drepturilor și obligațiilor prevăzute la articolul 5, articolul 6, articolul 8 alineatele (1), (2), (3) și (4) și articolul 9 ale prezentei directive, în cazul în care restrângerea lor constituie o măsură necesară, corespunzătoare și proporțională în cadrul unei societăți democratice pentru a proteja securitatea națională (de exemplu siguranța statului), apărarea, siguranța publică sau pentru prevenirea, investigarea, detectarea și urmărirea penală a unor fapte penale sau a folosirii neautorizate a sistemelor de comunicații electronice, în conformitate cu articolul 13 alineatul (1) din Directiva [95/46]. În acest scop, statele membre pot adopta, *inter alia*, măsuri legislative care să permită reținerea de date, pe perioadă limitată, pentru motivele arătate anterior în acest alineat. Toate măsurile menționate în acest alineat trebuie să fie conforme cu principiile generale ale legislației comunitare, inclusiv cu cele menționate la articolul 6 alineatele (1) și (2) [TUE]."

Dreptul belgian

28 Potrivit articolului XI.165 alineatul 1 al patrulea paragraf din Wetboek Economisch Recht (Codul de drept economic), autorul unei opere literare sau artistice are dreptul exclusiv de a o comunica publicului prin orice procedeu, inclusiv prin punerea la dispoziția publicului, astfel încât oricine să poată avea acces la aceasta din orice loc și în orice moment.

Litigiul principal și întrebările preliminare

29 La 6 iunie 2019, Mircom a introdus o acțiune la Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Tribunalul pentru Întreprinderi din Antwerpen, Belgia), prin care a solicitat, printre altele, să oblige Telenet să furnizeze datele de identificare ale clienților săi ale căror conexiuni la internet ar fi fost utilizate pentru a partaja pe o rețea de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*), cu ajutorul protocolului BitTorrent, filme aparținând catalogului Mircom.

30 Astfel, Mircom afirmă că deține mii de adrese IP dinamice, înregistrate în numele său, datorită programului informatic FileWatchBT, de Media Protector GmbH, o societate cu sediul în Germania, în momentul conectării acestor clienți ai Telenet prin intermediul programului informatic de partajare BitTorrent client.

31 Telenet, susținută de alți doi furnizori de acces la internet stabiliți în Belgia, Proximus NV și Scarlet Belgium NV, se opune acțiunii Mircom.

32 În primul rând, având în vedere Hotărârea din 14 iunie 2017, Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:456), care privea comunicarea publică, în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29, de către administratorii unei platforme de partajare pe internet în cadrul unei rețele de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*), instanța de trimitere ridică problema dacă o astfel de comunicare publică poate fi efectuată de utilizatori individuali ai unei asemenea rețele, denumiți „*downloaders*”, care, prin descărcarea unor segmente ale unui fișier digital ce conține o operă protejată de dreptul de autor, pun în mod simultan la dispoziție segmentele respective pentru a fi încărcate de alți utilizatori. În fapt, acești utilizatori, care aparțin unui grup de persoane care descarcă, denumit „*swarm*”, devin astfel ei înșiși *seederi* ai segmentelor respective, la fel ca *seeder*-ul inițial nedeterminat, care se află la originea primei puneri la dispoziție a acestui fișier în rețeaua respectivă.

33 În această privință, instanța de trimitere precizează, pe de o parte, că segmentele nu sunt simple fragmente ale fișierului originar, ci fișiere criptate autonome, inutilizabile ca atare, și, pe de altă parte, că, din cauza modului în care funcționează tehnologia BitTorrent, încărcarea segmentelor unui fișier, denumită „*seeding*”, intervine, în principiu, în mod automat, această caracteristică neputând fi eliminată decât prin anumite programe.

34 Totuși, Mircom arată că trebuie să se țină seama chiar de descărcările segmentelor care reprezintă împreună o fracțiune de cel puțin 20 % din fișierul media subiacent, din moment ce, pornind de la acest procent, devine posibil să se obțină o prezentare a fișierului respectiv, chiar dacă în mod fragmentar și de o calitate foarte incertă.

35 În al doilea rând, instanța de trimitere are îndoieli că o întreprindere precum Mircom poate beneficia de protecția conferită de Directiva 2004/48, în măsura în care aceasta nu utilizează în mod efectiv drepturile cesionate de autorii filmelor în cauză, ci se limitează să solicite despăgubiri unor pretinși contravenienți, acest model fiind asemănător definiției unui „trol al dreptului de autor” (*copyright troll*).

36 În al treilea rând, s-ar pune de asemenea problema legalității modului în care adresele IP au fost colectate de Mircom în raport cu articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din Regulamentul 2016/679.

37 În aceste împrejurări, Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Tribunalul pentru Întreprinderi din Antwerpen, Belgia) a decis să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) a) Descărcarea unui fișier prin intermediul unei rețele de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*) și punerea la dispoziție în același timp spre încărcare («*seeding*») a unor segmente […] ale acestuia (uneori foarte fragmentare în raport cu întregul) pot fi considerate o comunicare publică în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29, chiar dacă aceste segmente individuale sunt, în sine, inutilizabile?

În caz afirmativ,

(b) există un prag *de minimis* de la care *seeding*-ul acestor segmente ar constitui o comunicare publică?

(c) este relevant faptul că *seeding*-ul poate avea loc în mod automat (ca urmare a setărilor BitTorrent client) și, prin urmare, fără cunoștința utilizatorului?

2) a) Persoana care este titularul contractual al drepturilor de autor (sau al drepturilor conexe), care însă nu exploatează ea însăși aceste drepturi, ci doar solicită daune interese de la presupușii contravenienți, al cărei model economic de venituri depinde, prin urmare, de existența pirateriei, iar nu de combaterea acesteia, beneficiază de aceleași drepturi pe care capitolul II din Directiva 2004/48 le acordă autorilor sau deținătorilor de licențe care exploatează drepturi de autor în mod obișnuit?

b) Cum a putut suferi acest deținător de licență, în acest caz, un «prejudiciu» (în sensul articolului 13 din Directiva 2004/48) în urma încălcării?

3) Circumstanțele concrete menționate la întrebările 1) și 2) sunt relevante în cadrul aprecierii evaluării comparative juste dintre respectarea drepturilor de proprietate intelectuală, pe de o parte, și drepturile și libertățile garantate de [Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene], precum respectarea vieții private și protecția datelor cu caracter personal, pe de altă parte, în special în cadrul aprecierii proporționalității?

4) În toate aceste circumstanțe, înregistrarea sistematică și prelucrarea generală ulterioară a adreselor IP ale *seeder*-ilor (efectuate de deținătorul licenței și de un terț la cererea acestuia) sunt justificate în Regulamentul [2016/679], în special la articolul 6 alineatul (1) [primul paragraf] litera (f) din acesta?"

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

38 Trebuie amintit cu titlu introductiv că, în cadrul procedurii de cooperare între instanțele naționale și Curte, instituită la articolul 267 TFUE, este de competența acesteia din urmă să ofere instanței naționale un răspuns util, care să îi permită să soluționeze litigiul cu care a fost sesizată. Din această perspectivă, Curtea trebuie, dacă este cazul, să reformuleze întrebările care îi sunt adresate. Astfel, misiunea Curții este aceea de a interpreta toate dispozițiile de drept al Uniunii care sunt necesare instanțelor naționale pentru a statua în cauzele cu care sunt sesizate, chiar dacă respectivele dispoziții nu sunt expres indicate în întrebările adresate de aceste instanțe (Hotărârea din 19 decembrie 2019, Nederlands Uitgeversverbond și Groep Algemene Uitgevers, C-263/18, EU:C:2019:1111, punctul 31, precum și jurisprudența citată).

39 În acest scop, Curtea poate extrage din ansamblul elementelor furnizate de instanța națională și mai ales din motivarea deciziei de trimitere elementele respectivului drept care necesită o interpretare, având în vedere obiectul litigiului principal (Hotărârea din 19 decembrie 2019, Nederlands Uitgeversverbond și Groep Algemene Uitgevers, C-263/18, EU:C:2019:1111, punctul 32, precum și jurisprudența citată).

40 În speță, prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită Curții în esență să stabilească dacă noțiunea de „comunicare publică", prevăzută la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29, acoperă partajarea, pe o rețea de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*), a unor segmente uneori foarte fragmentare ale unui fișier media care conține o operă protejată. Totuși, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 34 din concluzii, în măsura în care, în cauza principală, sunt vizate drepturile producătorilor de filme, rezultă că, în speță, ar fi aplicabil mai degrabă articolul 3 alineatul (2) litera (c) din directiva menționată.

41 În acest context, întrucât legiuitorul Uniunii nu a exprimat o voință diferită, expresia „punerea la dispoziția publicului", utilizată la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29 ca formă a dreptului exclusiv al autorilor de a autoriza sau de a interzice orice „comunicare publică", și expresia identică care figurează la articolul 3 alineatul (2) din această directivă, care desemnează un drept exclusiv ce aparține titularilor drepturilor conexe, trebuie interpretate ca având aceeași semnificație (a se vedea prin analogie Hotărârea din 2 aprilie 2020, Stim și SAMI, C-753/18, EU:C:2020:268, punctul 28, precum și jurisprudența citată).

42 Având în vedere aceste considerații, este necesar să se reformuleze prima întrebare în sensul că, prin intermediul acesteia, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 2001/29 trebuie interpretat în sensul că constituie o punere la dispoziția publicului, în sensul acestei dispoziții, încărcarea, de la echipamentul terminal al unui utilizator al unei rețele de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*) către astfel de echipamente ale altor utilizatori ai acestei rețele, a unor segmente descărcate în prealabil de utilizatorul respectiv, ale unui fișier media care conține o operă protejată, deși aceste segmente pot fi utilizate ca atare numai după o anumită rată de descărcare și, datorită configurațiilor programului informatic de partajare BitTorrent client, această încărcare este generată în mod automat de programul informatic menționat.

43 Mai întâi, este necesar să se constate că, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 48 din concluzii, segmentele respective nu sunt părți din opere, ci părți din fișierele care conțin aceste opere, utilizate la transmiterea fișierelor respective potrivit protocolului BitTorrent. Astfel, faptul că segmentele transmise sunt inutilizabile ca atare este lipsit de importanță, întrucât ceea ce se pune la dispoziție este fișierul care conține opera, și anume opera în format digital.

44 În această privință, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 49 din concluzii, funcționarea rețelelor de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*) nu diferă în esență de cea a internetului în general sau, mai precis, de cea a *web*-ului (*World Wide Web*), în care fișierele care conțin o operă sunt împărțite în mici pachete de date, care sunt direcționate între server și client într-o ordine aleatorie și pe căi diferite.

45 În speță, după cum reiese din decizia de trimitere, orice utilizator al rețelei de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*) poate reconstitui cu ușurință fișierul originar pornind de la segmentele disponibile pe calculatoarele utilizatorilor care participă la același *swarm*. Faptul că un utilizator nu reușește, în mod individual, să descarce fișierul originar integral nu împiedică punerea la dispoziția celorlalți utilizatori (*peers*) a segmentelor acestui fișier pe care a reușit să le descarce pe calculatorul său și să contribuie astfel la nașterea unei situații în care, în final, toți utilizatorii care participă la *swarm* au acces la fișierul integral.

46 Pentru a stabili că există o „punere la dispoziție”, în sensul articolului 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 2001/29, într-o asemenea situație, nu este necesar să se demonstreze că utilizatorul în cauză a descărcat în prealabil un număr de segmente care reprezintă un prag minim.

47 Astfel, pentru a exista un „act de comunicare” și, în consecință, un act de punere la dispoziție, este suficient ca o operă să fie pusă la dispoziția publicului, în așa fel încât persoanele care îl compun să poată avea acces la aceasta din orice loc și în orice moment, fără a avea relevanță dacă ele utilizează sau nu utilizează această posibilitate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 august 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, punctul 20). Noțiunea de „act de comunicare” se referă, în această privință, la orice transmitere a operelor protejate, indiferent de mijlocul sau de procedeul tehnic utilizat (Hotărârea din 29 noiembrie 2017, VCAST, C-265/16, EU:C:2017:913, punctul 42 și jurisprudența citată).

48 Prin urmare, orice act prin care un utilizator acordă, pe deplin conștient de consecințele comportamentului său, accesul la opere protejate poate constitui un act de punere la dispoziție în sensul articolului 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 2001/29 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 2021, VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, punctul 30 și jurisprudența citată).

49 În speță, rezultă că orice utilizator al rețelei de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*) în cauză care nu a dezactivat funcția de încărcare a programului informatic de partajare BitTorrent client încarcă în această rețea segmentele fișierelor media pe care le-a descărcat în prealabil pe calculatorul său. Cu condiția de a se dovedi, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere, faptul că utilizatorii vizați ai acestei rețele au subscris la programul informatic respectiv prin faptul că și-au dat consimțământul pentru aplicarea acestuia după ce au fost informați în mod corespunzător cu privire

la caracteristicile sale, trebuie să se considere că utilizatorii respectivi acționează în deplină cunoștință cu privire la comportamentul lor și la consecințele pe care le poate avea acesta. Astfel, odată ce s-a stabilit că au subscris în mod activ la un astfel de program informatic, caracterul intenționat al comportamentului lor nu este nicidecum infirmat de faptul că încărcarea este generată în mod automat de acest program informatic.

50 Deși, din considerațiile care precedă, rezultă că, sub rezerva unor verificări factuale a căror efectuare este de competența instanței de trimitere, comportamentul utilizatorilor în cauză poate constitui un act de punere la dispoziție a unei opere sau a unui alt obiect protejat, este necesar, în continuare, să se examineze dacă un asemenea comportament constituie o punere la dispoziția „publicului" în sensul articolului 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 2001/29.

51 În această privință, trebuie amintit că, pentru a intra sub incidența noțiunii de „punere la dispoziția publicului" în sensul dispoziției menționate, operele protejate trebuie să fie puse efectiv la dispoziția publicului, punerea la dispoziție respectivă vizând un număr nedeterminat de destinatari potențiali și presupunând existența unui număr de persoane destul de important. Pe de altă parte, trebuie ca această punere la dispoziție să fie efectuată potrivit unei modalități tehnice specifice, diferită de cele utilizate până la acel moment, sau, în lipsă, unui public nou, altfel spus, un public care nu a fost deja luat în considerare de titularul dreptului de autor atunci când acesta a autorizat punerea la dispoziția publicului inițială a operei sale sau a altor obiecte protejate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 2021, VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, punctele 31 și 32, precum și jurisprudența citată).

52 În ceea ce privește rețelele de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*), Curtea a statuat deja că punerea la dispoziție și gestionarea pe internet a unei platforme de partajare online care, prin indexarea de metadate referitoare la opere protejate și prin furnizarea unui motor de căutare, permite utilizatorilor acestei platforme să localizeze operele menționate și să le partajeze în cadrul unei astfel de rețele constituie „comunicare publică", în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29 (Hotărârea din 14 iunie 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, punctul 48).

53 În speță, astfel cum a constatat în esență domnul avocat general la punctele 37 și 61 din concluzii, calculatoarele acestor utilizatori partajând același fișier constituie rețeaua de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*) propriu-zisă, denumită „*swarm*", în care au același rol ca serverele în funcționarea *web*-ului (*World Wide Web*).

54 Este cert că o astfel de rețea este utilizată de un număr considerabil de persoane, după cum reiese, de altfel, din numărul ridicat de adrese IP înregistrate de Mircom. În plus, acești utilizatori pot avea acces, în orice moment și simultan, la operele protejate care sunt partajate prin intermediul platformei respective.

55 În consecință, această punere la dispoziție vizează un număr nedeterminat de potențiali destinatari și presupune existența unui număr de persoane destul de important.

56 Pe de altă parte, în măsura în care, în speță, este vorba despre opere publicate fără autorizarea titularilor de drepturi, este necesar să se considere de asemenea că există punere la dispoziția unui public nou (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 iunie 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, punctul 45 și jurisprudența citată).

57 În orice caz, chiar dacă s-a constatat că o operă a fost publicată în prealabil pe un site internet, fără nicio restricție care să împiedice descărcarea sa și cu autorizarea titularului dreptului de autor sau a drepturilor conexe, faptul că, prin intermediul unei rețele de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*), utilizatori precum cei în discuție în litigiul principal au descărcat segmente ale fișierului care conținea această operă pe un server privat, urmată de o punere la dispoziție prin încărcarea acestor segmente în aceeași rețea, înseamnă că acești utilizatori au jucat un rol decisiv în punerea operei menționate la

dispoziția unui public care nu a fost luat în considerare de titularul drepturilor de autor sau al drepturilor conexe asupra acesteia atunci când a autorizat comunicarea inițială (a se vedea prin analogie Hotărârea din 7 august 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, punctele 46 și 47).

58 Admiterea unei asemenea puneri la dispoziție prin încărcarea unei opere, fără ca titularul dreptului de autor sau al drepturilor conexe să se poată prevala de drepturile prevăzute la articolul 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 2001/29, ar încălca justul echilibru, vizat în cuprinsul considerentelor (3) și (31) ale acestei directive, care trebuie menținut, în mediul digital, între, pe de o parte, interesul titularilor drepturilor de autor și ai drepturilor conexe pentru protecția dreptului lor de proprietate intelectuală, garantată la articolul 17 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), și, pe de altă parte, protecția intereselor și a drepturilor fundamentale ale utilizatorilor unor obiecte protejate, în special a libertății lor de exprimare și de informare, garantată la articolul 11 din cartă, precum și protecția interesului general (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 2021, VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, punctul 54 și jurisprudența citată). Nerespectarea acestui echilibru ar aduce, pe de altă parte, atingere obiectivului principal al Directivei 2001/29, care constă, astfel cum rezultă din considerentele (4), (9) și (10) ale acesteia, în instituirea unui nivel ridicat de protecție în favoarea titularilor de drepturi, permițându-le acestora să obțină o remunerație adecvată pentru utilizarea operelor lor sau a altor obiecte protejate, în special cu ocazia punerii la dispoziția publicului.

59 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la prima întrebare că articolul 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 2001/29 trebuie interpretat în sensul că reprezintă o punere la dispoziția publicului, în sensul acestei dispoziții, încărcarea, de la echipamentul terminal al unui utilizator al unei rețele de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*) către astfel de echipamente ale altor utilizatori ai acestei rețele, a unor segmente, descărcate în prealabil de utilizatorul respectiv, ale unui fișier media care conține o lucrare protejată, deși aceste segmente pot fi utilizate ca atare numai după o anumită rată de descărcare. Este lipsit de relevanță faptul că, din cauza configurațiilor programului informatic de partajare BitTorrent client, încărcarea respectivă este generată în mod automat de acesta, atunci când utilizatorul, de la echipamentul terminal în care se produce încărcarea menționată, a subscris la acest program informatic dându-și consimțământul pentru aplicarea sa după ce a fost informat în mod corespunzător cu privire la caracteristicile acestuia.

Cu privire la a doua întrebare

60 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă Directiva 2004/48 trebuie interpretată în sensul că o persoană care este titular contractual al anumitor drepturi de proprietate intelectuală, care însă nu le utilizează ea însăși, ci se limitează să solicite daune interese unor contravenienți prezumați, poate beneficia de măsurile, de procedurile și de mijloacele de reparație prevăzute în capitolul II din directiva menționată.

61 Această întrebare trebuie înțeleasă în sensul că acoperă trei aspecte, și anume, primul, referitor la calitatea procesuală activă a unei persoane precum Mircom pentru a solicita aplicarea măsurilor, a procedurilor și a mijloacelor de reparație prevăzute în capitolul II din Directiva 2004/48, al doilea, referitor la chestiunea dacă o astfel de persoană poate să fi suferit un prejudiciu, în sensul articolului 13 din această directivă, și, al treilea, referitor la admisibilitatea cererii sale de informații, în temeiul articolului 8 din directiva menționată coroborat cu articolul 3 alineatul (2) din aceasta.

62 În ceea ce privește primul aspect, referitor la calitatea procesuală activă a Mircom, trebuie amintit că persoana care solicită aplicarea măsurilor, a procedurilor și a mijloacelor de reparație prevăzute în capitolul II din Directiva 2004/48 trebuie să intre sub incidența uneia dintre cele patru categorii de persoane sau de organisme enumerate la articolul 4 literele (a)-(d) din aceasta.

63 Categoriile menționate cuprind, în primul rând, titularii drepturilor de proprietate intelectuală, în al doilea rând, toate celelalte persoane autorizate să utilizeze aceste drepturi, în special licențiații, în al treilea rând, organismele de gestiune colectivă a drepturilor de proprietate intelectuală recunoscute prin lege ca având calitatea de a-i reprezenta pe titularii drepturilor de proprietate intelectuală și, în al patrulea rând, organismele de protecție profesională recunoscute prin lege ca având calitatea de a-i reprezenta pe titularii drepturilor de proprietate intelectuală.

64 Totuși, spre deosebire de titularii de drepturi de proprietate intelectuală, prevăzuți la articolul 4 litera (a) din Directiva 2004/48, în conformitate cu considerentul (18) al acestei directive, cele trei categorii de persoane menționate la articolul 4 literele (b)-(d) din aceasta trebuie să aibă, în plus, un interes direct în apărarea acestor drepturi și dreptul de a sta în judecată în măsura în care legislația aplicabilă permite acest lucru și în conformitate cu aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 august 2018, SNB-REACT, C-521/17, EU:C:2018:639, punctul 39).

65 În speță, trebuie înlăturată de la bun început posibilitatea ca Mircom să fie un organism de gestiune colectivă sau un organism de protecție profesională, în sensul articolului 4 literele (c) și (d) din Directiva 2004/48. În fapt, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctele 92 și 93 din concluzii, Mircom nu are, după cum afirmă de altfel ea însăși, misiunea de a gestiona drepturile de autor și drepturile conexe ale cocontractanților săi ori de a asigura protecția profesională a acestora din urmă, ci urmărește numai să obțină repararea prejudiciilor care decurg din atingerile aduse drepturilor menționate.

66 În acest context, este necesar să se arate că activitatea organismelor menționate este armonizată la nivelul Uniunii prin Directiva 2014/26. Or, numele Mircom nu figurează pe lista organismelor de gestiune colectivă publicate de Comisia Europeană în conformitate cu articolul 39 din această directivă.

67 În ceea ce privește calitatea de titular al unor drepturi de proprietate intelectuală, în sensul articolului 4 litera (a) din Directiva 2004/48, în măsura în care această dispoziție nu impune ca un astfel de titular să utilizeze efectiv drepturile sale de proprietate intelectuală, el nu poate fi exclus din domeniul de aplicare al acestei dispoziții ca urmare a neutilizării drepturilor respective.

68 În această privință, trebuie să se observe că instanța de trimitere califică Mircom ca fiind o persoană titulară pe cale contractuală a unor drepturi de autor sau a unor drepturi conexe. În aceste condiții, beneficiul măsurilor, al procedurilor și al mijloacelor de reparație prevăzut de Directiva 2004/48 ar trebui să îi fie recunoscut în pofida faptului că nu utilizează aceste drepturi.

69 Pe de altă parte, o societate precum Mircom ar putea fi considerată, în orice caz, ca fiind o altă persoană autorizată să utilizeze drepturile de proprietate intelectuală, în sensul articolului 4 litera (b) din această directivă, înțelegându-se că nici această autorizație nu presupune o utilizare efectivă a drepturilor cedate. Faptul de a fi calificat ca fiind o astfel de „altă persoană”, în sensul acestui articol 4 litera (b), trebuie însă, astfel cum s-a amintit la punctul 64 din prezenta hotărâre, să fie verificat în conformitate cu dispozițiile legislației aplicabile, această trimitere trebuind să fie înțeleasă, având în vedere articolul 2 alineatul (1) din directiva menționată, ca referindu-se atât la legislația națională relevantă, cât și, dacă este cazul, la legislația Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 august 2018, SNB-REACT, C-521/17, EU:C:2018:639, punctul 31).

70 În ceea ce privește al doilea aspect al celei de a doua întrebări, acesta privește în special faptul că, în speță, Mircom nu utilizează și nu pare să aibă nicio intenție de a utiliza drepturile dobândite asupra operelor în discuție în litigiul principal. Potrivit instanței de trimitere, această neutilizare a drepturilor cedate dă naștere unei îndoieli cu privire la posibilitatea ca o astfel de persoană să sufere un prejudiciu, în sensul articolului 13 din Directiva 2004/48.

71 Această întrebare privește, în fapt, identitatea efectivă a părții vătămate care a suferit, în speță, un prejudiciu, în sensul articolului 13 din directiva menționată, ca urmare a atingerii aduse drepturilor de proprietate intelectuală, și anume dacă prejudiciul în cauză a fost suferit de Mircom sau de înșiși producătorii filmelor în cauză.

72 În mod cert, titularii drepturilor de proprietate intelectuală, menționați la articolul 4 litera (a) din Directiva 2004/48, și persoanele autorizate să utilizeze drepturile respective, prevăzute la articolul 4 litera (b) din aceasta, pot fi lezate, în principiu, de activitățile de contrafacere, în măsura în care, astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 70 din concluzii, aceste activități pot împiedica utilizarea normală a drepturilor respective sau pot diminua veniturile sale. Totuși, este de asemenea posibil ca o persoană, deși deține drepturi de proprietate intelectuală, să se limiteze astfel să recupereze în nume propriu și pe seama sa daunele interese cu titlu de creanțe care i-au fost cesionate de alți titulari de drepturi de proprietate intelectuală.

73 În speță, instanța de trimitere pare să considere că Mircom se limitează să acționeze, în fața sa, în calitate de cesionar care furnizează producătorilor de filme în cauză un serviciu de recuperare a creanțelor reprezentând dreptul la despăgubiri.

74 Or, este necesar să se considere că faptul că o persoană vizată la articolul 4 din Directiva 2004/48 se limitează să introducă o astfel de acțiune în calitate de cesionar nu este de natură să o excludă de la beneficiul măsurilor, al procedurilor și al mijloacelor de reparație prevăzute în capitolul II din această directivă.

75 În fapt, o asemenea excludere ar fi contrară obiectivului general al Directivei 2004/48, care constă, după cum reiese din considerentul (10) al acesteia, în special în asigurarea unui nivel de protecție ridicat al proprietății intelectuale în cadrul pieței interne (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 ianuarie 2017, NEW WAVE CZ, C-427/15, EU:C:2017:18, punctul 23).

76 Trebuie arătat, în această privință, că o cesiune de creanțe nu poate, prin ea însăși, să afecteze natura drepturilor cărora li s-a adus atingere, în speță drepturile de proprietate intelectuală ale producătorilor de filme vizați, în special în sensul că ar avea o incidență asupra determinării instanței competente sau asupra altor elemente de ordin procedural, precum posibilitatea de a solicita măsuri, proceduri și mijloace de reparație, în sensul capitolului II din Directiva 2004/48 (a se vedea prin analogie Hotărârea din 21 mai 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, punctele 35 și 36, precum și jurisprudența citată).

77 În consecință, dacă un titular al unor drepturi de proprietate intelectuală ar alege să externalizeze recuperarea daunelor interese recurgând la o întreprindere specializată prin intermediul unei cesiuni de creanțe sau al unui alt act juridic, el nu ar trebui să fie supus unui tratament mai puțin favorabil decât cel suferit de un alt titular al unor astfel de drepturi care ar alege să își valorifice personal drepturile respective. Astfel, un asemenea tratament ar afecta atractivitatea acestei externalizări din punct de vedere economic și i-ar priva, în cele din urmă, pe titularii drepturilor de proprietate intelectuală de această posibilitate, care este de altfel răspândită în diferite domenii ale dreptului, precum cel al protecției pasagerilor aerieni, prevăzută de Regulamentul (CE) nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 (JO 2004, L 46, p. 1, Ediție specială, 07/vol. 12, p. 218).

78 În ceea ce privește al treilea aspect al celei de a doua întrebări, instanța de trimitere are îndoieli în esență cu privire la admisibilitatea cererii de informații introduse de Mircom, prezentată în temeiul articolului 8 din Directiva 2004/48, în măsura în care această societate nu ar utiliza în mod serios drepturile pe care le-a dobândit de la producătorii de filme în discuție în litigiul principal. În plus,

trebuie să se înțeleagă că, evocând posibilitatea de a califica Mircom drept „trol al dreptului de autor” (*copyright troll*), instanța de trimitere ridică în esență problema existenței unui eventual abuz de drept de către Mircom.

79 În primul rând, instanța de trimitere pare să aibă îndoieli cu privire la faptul că Mircom are intenția de a introduce o acțiune în despăgubire, în măsura în care există indicii puternice potrivit cărora, în general, aceasta se limitează să propună o soluționare amiabilă în scopul exclusiv de a obține o despăgubire forfetară de 500 de euro. Or, în conformitate cu articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2004/48, o cerere de informații trebuie să fie formulată în cadrul unei acțiuni referitoare la încălcarea unui drept de proprietate intelectuală.

80 Astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 113 din concluzii, trebuie să se constate, în această privință, că identificarea unei soluții amiabile constituie adesea o condiție prealabilă introducerii acțiunii în despăgubire propriu-zise. În consecință, nu se poate considera că, în cadrul sistemului de protecție a proprietății intelectuale instituit prin Directiva 2004/48, această practică este interzisă.

81 Curtea a statuat deja că articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2004/48 trebuie interpretat în sensul că se aplică unei situații în care, după soluționarea definitivă a unei acțiuni care a condus la constatarea încălcării unui drept de proprietate intelectuală, reclamantul solicită, într-o procedură separată, informații privind originea și rețelele de distribuție a mărfurilor sau a serviciilor care încalcă acest drept (Hotărârea din 18 ianuarie 2017, NEW WAVE CZ, C-427/15, EU:C:2017:18, punctul 28).

82 Trebuie să se aplice același raționament în ceea ce privește o procedură autonomă care precedă acțiunea în despăgubire, precum cea în discuție în litigiul principal, în care, în temeiul articolului 8 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2004/48, un reclamant solicită unui furnizor de acces la internet, precum Telenet, care a fost găsit în timp ce furniza, la scară comercială, servicii utilizate în activități de contrafacere, informațiile care permit identificarea clienților săi, tocmai pentru a putea introduce în mod util o acțiune în justiție împotriva contravenienților prezumați.

83 Astfel, dreptul la informare, prevăzut la articolul 8 menționat, vizează să pună în aplicare și să concretizeze dreptul fundamental la o cale de atac efectivă garantat la articolul 47 din cartă și să asigure astfel exercitarea efectivă a dreptului fundamental de proprietate, din care face parte dreptul de proprietate intelectuală protejat la articolul 17 alineatul (2) din aceasta, permițând titularului unui drept de proprietate intelectuală să identifice persoana care încalcă acest drept și să ia măsurile necesare pentru a proteja dreptul respectiv (Hotărârea din 9 iulie 2020, Constantin Film Verleih, C-264/19, EU:C:2020:542, punctul 35).

84 În consecință, trebuie să se constate că o cerere de informații precum cea formulată de Mircom, formulată într-o fază precontencioasă, nu poate fi considerată, numai pentru acest motiv, inadmisibilă.

85 În al doilea rând, potrivit articolului 8 alineatul (1) din Directiva 2004/48, o astfel de cerere trebuie să fie justificată și proporțională.

86 Având în vedere considerațiile de la punctele 70-77 din prezenta hotărâre, trebuie să se constate că aceasta poate fi situația atunci când cererea, prevăzută la articolul 8 alineatul (1) menționat, este introdusă de o societate autorizată prin contract în această privință de producători de filme. Revine însă instanței de trimitere sarcina de a stabili dacă cererea, astfel cum este formulată în mod concret de o asemenea societate, este întemeiată.

87 În al treilea rând, făcând referire la expresia „orice beneficiu realizat fără justă cauză de contravenient”, utilizată la articolul 13 alineatul (1) al doilea paragraf litera (a) din Directiva 2004/48, precum și la condiția impusă la articolul 6 alineatul (2), la articolul 8 alineatul (1) și la articolul 9 alineatul (2) din aceasta, potrivit căreia încălcările trebuie să fie săvârșite la scară comercială, instanța de trimitere

consideră că legiuitorul Uniunii a avut mai mult în vedere în acest caz situația care impune să se acționeze în mod structural împotriva difuzării contrafacerii pe piață, iar nu combaterea contravenienților individuali.

88 În această privință, trebuie arătat, pe de o parte, că, în conformitate cu considerentul (14) al Directivei 2004/48, condiția potrivit căreia încălcările trebuie săvârșite la scară comercială nu trebuie să se aplice decât măsurilor privind elementele de probă prevăzute la articolul 6 din directiva menționată, măsurilor referitoare la dreptul la informare prevăzute la articolul 8 din aceasta și măsurilor provizorii și asiguratorii prevăzute la articolul 9 din directiva respectivă, fără a aduce atingere posibilității statelor membre de a aplica aceste măsuri și unor acte care nu sunt săvârșite la scară comercială.

89 Or, această condiție nu se aplică cererilor de daune interese ale părții prejudiciate împotriva unui contravenient menționate la articolul 13 din Directiva 2004/48. În consecință, în temeiul acestei dispoziții, contravenienților individuali li se poate solicita să plătească titularului drepturilor de proprietate intelectuală daune interese adaptate prejudiciului real suferit efectiv ca urmare a încălcării drepturilor sale, cu condiția ca aceștia să fi acționat cu bună-știință sau având motive suficiente de a ști acest lucru.

90 În plus, în cadrul unei cereri de informații în temeiul articolului 8 alineatul (1) din Directiva 2004/48, condiția potrivit căreia încălcările trebuie să fie săvârșite într-un context comercial poate fi îndeplinită printre altele atunci când o altă persoană decât contravenientul prezumat „a fost găsită în timp ce furniza, la scară comercială, servicii utilizate în activități de contrafacere”.

91 În speță, cererea de informații a Mircom este, astfel cum s-a constatat la punctul 82 din prezenta hotărâre, îndreptată împotriva unui furnizor de acces la internet, în calitate de persoană găsită în timp ce furniza, la scară comercială, servicii utilizate în activități de contrafacere.

92 În consecință, în litigiul principal, cererea formulată de Mircom împotriva Telenet, care furnizează, la scară comercială, servicii utilizate în activități de contrafacere, pare să îndeplinească condiția amintită la punctul 90 din prezenta hotărâre.

93 Pe de altă parte, revine instanței de trimitere sarcina de a verifica, în orice caz, dacă există o utilizare abuzivă de către Mircom a măsurilor, a procedurilor și a mijloacelor de reparație, în sensul articolului 3 din Directiva 2004/48, precum și, dacă este cazul, să respingă cererea formulată de această societate.

94 Astfel, articolul 3 din Directiva 2004/48 impune o obligație generală de a asigura, printre altele, ca măsurile, procedurile și mijloacele de reparație necesare pentru a asigura respectarea drepturilor de proprietate intelectuală care intră sub incidența acestei directive, printre care dreptul la informare prevăzut la articolul 8 din aceasta, să fie corecte și echitabile, precum și aplicate astfel încât să se ofere protecție împotriva folosirii lor abuzive.

95 Or, eventuala constatare a unui astfel de abuz se încadrează pe deplin în aprecierea faptelor din litigiul principal și, prin urmare, în competența instanței de trimitere. Ea ar putea printre altele, în acest scop, să examineze modul de operare al Mircom, evaluând maniera în care propune soluții amiabile contravenienților prezumați și verificând dacă introduce în mod real acțiuni în justiție în caz de refuz al soluționării amiabile. Instanța de trimitere ar putea de asemenea să examineze dacă rezultă, având în vedere ansamblul împrejurărilor particulare ale speței, că Mircom încearcă în realitate, sub acoperirea unor propuneri de soluții pe cale amiabilă ca urmare a unor pretinse contravenții, să obțină venituri economice din însăși afilierea utilizatorilor vizați la o rețea de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*) precum cea în cauză, fără a încerca în mod specific să combată încălcările dreptului de autor pe care această rețea le provoacă.

96 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că Directiva 2004/48 trebuie interpretată în sensul că o persoană titular contractual al anumitor drepturi de proprietate intelectuală, care însă nu le utilizează ea însăși, ci se limitează să solicite daune interese unor contravenienți prezumați, poate beneficia, în principiu, de măsurile, de procedurile și de mijloacele de reparație prevăzute în capitolul II din această directivă, cu excepția cazului în care se stabilește, în temeiul obligației generale prevăzute la articolul 3 alineatul (2) din aceasta și pe baza unei examinări globale și circumstanțiate, că cererea sa este abuzivă. În special, în ceea ce privește o cerere de informații întemeiată pe articolul 8 din directiva menționată, aceasta trebuie să fie de asemenea respinsă dacă este nejustificată sau neproporțională, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Cu privire la a treia și la a patra întrebare

97 Cu titlu introductiv, trebuie să se observe că, în acțiunea principală, sunt în cauză două operațiuni diferite de prelucrare a datelor cu caracter personal, și anume una care a fost deja realizată, în amonte, de Media Protector și în numele Mircom, în contextul unor rețele de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*), constând în înregistrarea adreselor IP ale utilizatorilor ale căror conexiuni la internet ar fi fost folosite, la un moment dat, pentru încărcarea unor opere protejate pe aceste rețele, și cealaltă, care trebuie, potrivit Mircom, să fie efectuată în aval de Telenet, constând, pe de o parte, în identificarea acestor utilizatori prin intermediul unei corespondențe între aceste adrese IP și cele pe care, în același moment, Telenet le-a atribuit utilizatorilor menționați pentru a efectua această încărcare și, pe de altă parte, în comunicarea către Mircom a numelor și a adreselor acelorași utilizatori.

98 În cadrul celei de a patra întrebări, instanța de trimitere solicită un răspuns referitor la caracterul justificat, în raport cu articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din Regulamentul 2016/679, numai în ceea ce privește prima prelucrare care a fost deja efectuată.

99 Pe de altă parte, în cadrul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere urmărește să afle în esență dacă împrejurările expuse în prima și în a doua întrebare sunt pertinente pentru a aprecia justa evaluare comparativă între, pe de o parte, dreptul de proprietate intelectuală și, pe de altă parte, protecția vieții private și a datelor cu caracter personal, în special în aprecierea proporționalității.

100 Or, în ipoteza în care, întemeindu-se pe răspunsurile Curții la prima și la a doua întrebare, instanța de trimitere ar constata că cererea de informații formulată de Mircom îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 8 din Directiva 2004/48 coroborat cu articolul 3 alineatul (2) din aceasta, trebuie să se înțeleagă că, prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere urmărește să afle în esență dacă, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din Regulamentul 2016/679 trebuie interpretat în sensul că se opune celei de a doua prelucrări în aval, astfel cum a fost descrisă la punctul 97 din prezenta hotărâre, chiar dacă cererea respectivă îndeplinește condițiile menționate.

101 Având în vedere aceste considerații și în conformitate cu jurisprudența citată la punctele 38 și 39 din prezenta hotărâre, este necesar să se reformuleze a treia și a patra întrebare în sensul că, prin intermediul acestora, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din Regulamentul 2016/679 trebuie interpretat în sensul că se opune, pe de o parte, înregistrării sistematice de către titularul unor drepturi de proprietate intelectuală, precum și de către un terț, a adreselor IP ale utilizatorilor de rețele de internet de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*) ale căror conexiuni la internet ar fi fost utilizate în cadrul unor activități de contrafacere și, pe de altă parte, comunicării numelor și a adreselor poștale ale acestor utilizatori către titularul respectiv sau către un terț pentru a-i permite să introducă o acțiune în despăgubire în fața unei instanțe civile pentru un prejudiciu pretins cauzat de utilizatorii menționați.

102 În primul rând, în ceea ce privește prelucrarea în amonte în discuție în litigiul principal, trebuie amintit că o adresă IP dinamică înregistrată de un furnizor de servicii de comunicații electronice cu ocazia consultării de către o persoană a unui site internet pe care acest furnizor îl pune la dispoziția publicului constituie, pentru furnizorul respectiv, o dată cu caracter personal în sensul articolului 4 punctul 1 din Regulamentul 2016/679, în cazul în care acesta dispune de mijloace legale care îi permit să identifice persoana vizată cu ajutorul informațiilor suplimentare de care dispune furnizorul de acces la internet al acestei persoane (Hotărârea din 19 octombrie 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, punctul 49).

103 În consecință, înregistrarea unor astfel de adrese în scopul utilizării lor ulterioare în cadrul unor acțiuni în justiție constituie o prelucrare, în sensul articolului 4 punctul 2 din Regulamentul 2016/679.

104 Aceasta este și situația Mircom, în numele căreia Media Protector colectează adresele IP, în măsura în care dispune de un mijloc legal de a identifica deținătorii de conexiuni la internet în temeiul procedurii prevăzute la articolul 8 din Directiva 2004/48.

105 Potrivit articolului 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din acest regulament, prelucrarea datelor cu caracter personal este legală numai dacă și în măsura în care este necesară în scopul intereselor legitime urmărite de operator sau de o parte terță, cu excepția cazului în care prevalează interesele sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate, care necesită protejarea datelor cu caracter personal, în special atunci când persoana vizată este un copil.

106 Astfel, această dispoziție prevede trei condiții cumulative pentru ca o prelucrare de date cu caracter personal să fie legală, și anume, în primul rând, urmărirea unui interes legitim de către operator sau de către un terț, în al doilea rând, necesitatea prelucrării datelor cu caracter personal pentru realizarea interesului legitim urmărit și, în al treilea rând, condiția ca interesele sau libertățile și drepturile fundamentale ale persoanei vizate să prevaleze (a se vedea în acest sens, în ceea ce privește articolul 7 litera (f) din Directiva 95/46, Hotărârea din 4 mai 2017, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, punctul 28).

107 Din moment ce Regulamentul 2016/679 a abrogat și a înlocuit Directiva 95/46, iar dispozițiile relevante ale acestui regulament au un conținut în esență identic cu cel al dispozițiilor relevante din această directivă, jurisprudența Curții referitoare la directiva menționată este de asemenea aplicabilă, în principiu, în ceea ce privește regulamentul menționat (a se vedea prin analogie Hotărârea din 12 noiembrie 2020, Sonaecom, C-42/19, EU:C:2020:913, punctul 29).

108 În ceea ce privește condiția referitoare la urmărirea unui interes legitim și sub rezerva verificărilor pe care trebuie să le efectueze instanța de trimitere în cadrul celei de a doua întrebări, este necesar să se considere că interesul operatorului sau al unui terț de a obține date cu caracter personal referitoare la o persoană care ar fi adus atingere proprietății sale pentru a o acționa în justiție în vederea obținerii de despăgubiri constituie un interes legitim. Această analiză este susținută de articolul 9 alineatul (2) literele (e) și (f) din Regulamentul 2016/679, care prevede că interdicția privind prelucrarea anumitor tipuri de date cu caracter personal care dezvăluie, printre altele, date privind viața sexuală sau orientarea sexuală a unei persoane fizice nu se aplică atunci când prelucrarea se referă la date cu caracter personal care sunt făcute publice în mod manifest de persoana vizată sau este necesară printre altele pentru constatarea, exercitarea sau apărarea unui drept în instanță [a se vedea în acest sens, în ceea ce privește articolul 8 alineatul (2) litera (e) din Directiva 95/46, Hotărârea din 4 mai 2017, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, punctul 29].

109 În această privință, astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 131 din concluzii, recuperarea creanțelor în mod corespunzător poate constitui un interes legitim care justifică prelucrarea datelor cu caracter personal, în sensul articolului 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din Regulamentul 2016/679 (a se vedea prin analogie, în ceea ce privește Directiva 2002/58, Hotărârea din 22 noiembrie 2012, Probst, C-119/12, EU:C:2012:748, punctul 19).

110 În ceea ce privește condiția referitoare la necesitatea prelucrării datelor cu caracter personal pentru realizarea interesului legitim urmărit, este necesar să se amintească faptul că derogările și restricțiile de la principiul protecției datelor cu caracter personal trebuie să fie efectuate în limitele strictului necesar (Hotărârea din 4 mai 2017, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, punctul 30). Această condiție ar putea fi îndeplinită în speță din moment ce, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 97 din concluzii, identificarea titularului conexiunii este adesea posibilă numai pe baza adresei IP și a informațiilor puse la dispoziție de furnizorul de acces la internet.

111 În sfârșit, în ceea ce privește condiția unei evaluări comparative a drepturilor și a intereselor opuse în cauză, ea depinde, în principiu, de împrejurările concrete ale unui anumit caz (Hotărârea din 4 mai 2017, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, punctul 31 și jurisprudența citată). Revine instanței de trimitere sarcina de a aprecia aceste împrejurări speciale.

112 În această privință, mecanismele care permit găsirea unui just echilibru între diferitele drepturi și interese în cauză sunt incluse în însuși Regulamentul 2016/679 (a se vedea prin analogie Hotărârea din 29 ianuarie 2008, Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, punctul 66 și jurisprudența citată).

113 Pe de altă parte, în măsura în care faptele din litigiul principal par să intre atât în domeniul de aplicare al Regulamentului 2016/679, cât și în cel al Directivei 2002/58, adresele IP prelucrate constituind, astfel cum reiese din jurisprudența citată la punctul 102 din prezenta hotărâre, atât date cu caracter personal, cât și date de transfer (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2020, La Quadrature du Net și alții, C-511/18, C-512/18 și C-520/18, EU:C:2020:791, punctul 152), trebuie să se verifice dacă aprecierea caracterului licit al unei asemenea prelucrări trebuie să țină seama de condițiile prevăzute de această directivă.

114 Astfel, după cum reiese din articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2002/58 coroborat cu articolul 94 alineatul (2) din Regulamentul 2016/679, dispozițiile acestei directive precizează și completează regulamentul menționat pentru a armoniza dispozițiile naționale necesare, printre altele, în vederea asigurării unui nivel echivalent de protecție a drepturilor și libertăților fundamentale, în special a dreptului la confidențialitate și la respectarea vieții private, în ceea ce privește prelucrarea de date cu caracter personal în sectorul comunicațiilor electronice (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 octombrie 2018, Ministerio Fiscal, C-207/16, EU:C:2018:788, punctul 31, precum și Hotărârea din 6 octombrie 2020, La Quadrature du Net și alții, C-511/18, C-512/18 și C-520/18, EU:C:2020:791, punctul 102).

115 În această privință, trebuie arătat că, potrivit articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2002/58, statele membre interzic oricărei alte persoane decât utilizatorul ascultarea, înregistrarea, stocarea sau alte tipuri de interceptare sau supraveghere a comunicațiilor și a datelor de transfer aferente de către alte persoane decât utilizatorul, fără acordul utilizatorului în cauză, cu excepția cazurilor în care acest lucru este permis în temeiul articolului 15 alineatul (1) din această directivă. Pe de altă parte, potrivit articolului 6 alineatul (1) din directiva menționată, datele de transfer referitoare la abonați și utilizatori prelucrate și stocate de furnizorul rețelei de comunicații publice sau al serviciilor publice de comunicații electronice trebuie șterse sau trecute în anonimat de îndată ce nu mai sunt necesare în scopul transmiterii comunicației, fără a aduce atingere printre altele articolului 15 alineatul (1) din aceeași directivă.

116 Articolul 15 alineatul (1) menționat încheie enumerarea excepțiilor de la obligația de a garanta confidențialitatea datelor cu caracter personal făcând trimitere în mod expres la articolul 13 alineatul (1) din Directiva 95/46, care corespunde în esență articolului 23 alineatul (1) din Regulamentul 2016/679, care permite în prezent atât dreptului Uniunii, cât și dreptului intern care se aplică operatorului de date sau persoanei împuternicite de operator să limiteze, prin măsuri legislative, domeniul de aplicare al obligației de confidențialitate a datelor cu caracter personal în sectorul comunicațiilor publice atunci când o astfel de restricție respectă esența drepturilor și libertăților fundamentale și constituie o măsură necesară și proporțională într-o societate democratică, pentru a

asigura, printre altele, protecția drepturilor și libertăților altuia, precum și punerea în aplicare a pretențiilor de drept civil (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 ianuarie 2008, Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, punctul 53).

117 În plus, faptul că articolul 23 alineatul (1) litera (j) din acest regulament vizează în prezent în mod expres punerea în aplicare a pretențiilor de drept civil trebuie interpretat în sensul că exprimă voința legiuitorului Uniunii de a confirma jurisprudența Curții potrivit căreia protecția dreptului de proprietate și situațiile în care autorii urmăresc să obțină această protecție în cadrul unei proceduri civile nu au fost niciodată excluse din domeniul de aplicare al articolului 15 alineatul (1) din Directiva 2002/58 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 ianuarie 2008, Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, punctul 53).

118 În consecință, pentru ca o prelucrare precum înregistrarea adreselor IP ale persoanelor ale căror conexiuni la internet au fost utilizate pentru încărcarea unor segmente de fișiere care conțin opere protejate în rețele de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*), în vederea depunerii unei cereri de divulgare a numelor și a adreselor poștale ale deținătorilor acestor adrese IP, să poată fi considerată licită prin îndeplinirea condițiilor prevăzute de Regulamentul 2016/679, trebuie să se verifice în special dacă această prelucrare îndeplinește dispozițiile menționate mai sus ale Directivei 2002/58, acesta din urmă concretizând, pentru utilizatorii de mijloace electronice de comunicare, drepturile fundamentale la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2020, La Quadrature du Net și alții, C-511/18, C-512/18 și C-520/18, EU:C:2020:791, punctul 109).

119 Or, în lipsa din decizia de trimitere a unor precizări referitoare la temeiul juridic al accesului Mircom la adresele IP stocate de Telenet, Curtea nu este în măsură să furnizeze instanței de trimitere orientări utile în ceea ce privește aspectul dacă o prelucrare precum cea efectuată în amonte, constând în înregistrarea adreselor IP menționate, aduce atingere drepturilor fundamentale menționate, având în vedere normele prevăzute de Directiva 2002/58 și condiția referitoare la ponderarea drepturilor și a intereselor opuse. Va reveni instanței de trimitere sarcina de a efectua o analiză a reglementării naționale relevante în lumina dreptului Uniunii, în special a articolelor 5, 6 și 15 din Directiva 2002/58.

120 În al doilea rând, în ceea ce privește prelucrarea în aval de către Telenet, care ar consta în identificarea titularilor acestor adrese IP și în comunicarea către Mircom a numelor și a adreselor poștale ale acestor titulari, trebuie arătat că o cerere, în conformitate cu articolul 8 din Directiva 2004/48, limitată la comunicarea numelor și a adreselor utilizatorilor implicați în activități de contrafacere, este conformă cu obiectivul de a stabili un just echilibru între dreptul la informare al titularilor drepturilor de proprietate intelectuală și dreptul la protecția datelor cu caracter personal ale acestor utilizatori (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iulie 2020, VG Constantin Film Verleih, C-264/19, EU:C:2020:542, punctele 37 și 38, precum și jurisprudența citată).

121 În fapt, asemenea date referitoare la identitatea civilă a utilizatorilor mijloacelor de comunicații electronice nu permit în mod normal, în sine, să se cunoască data, ora, durata și destinatarii comunicațiilor efectuate și nici locurile în care au avut loc aceste comunicații sau frecvența acestora cu anumite persoane într-o perioadă determinată, așa încât ele nu furnizează, cu excepția datelor de contact ale acestor utilizatori, cum sunt identitatea civilă și adresele lor, nicio informație cu privire la comunicațiile respective și, în consecință, cu privire la viața lor privată. Astfel, ingerința pe care o implică o măsură care vizează aceste date nu poate, în principiu, să fie calificată drept gravă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 martie 2021, Prokuratuur (Condițiile de acces la datele privind comunicațiile electronice), C-746/18, EU:C:2021:152, punctul 34 și jurisprudența citată].

122 În aceste condiții, în cauza principală, cererea de informații formulată de Mircom presupune că Telenet efectuează o corespondență între adresele IP dinamice înregistrate în numele Mircom și cele atribuite de Telenet utilizatorilor respectivi, care au permis participarea acestora la rețeaua de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*) în discuție.

123 În consecință, astfel cum reiese din jurisprudența citată la punctul 113 din prezenta hotărâre, o asemenea cerere vizează o prelucrare de date de transfer. Dreptul la protecția acestor date, de care beneficiază persoanele menționate la articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2004/48, face parte din dreptul fundamental al oricărei persoane la protecția datelor cu caracter personal care o privesc, astfel cum garantează articolul 8 din cartă și Regulamentul 2016/679, după cum a fost precizat și completat de Directiva 2002/58 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2015, Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, punctul 30).

124 Aplicarea măsurilor prevăzute de Directiva 2004/48 nu poate afecta, în fapt, Regulamentul 2016/679 și Directiva 2002/58 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2015, Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, punctul 32).

125 În această privință, Curtea a statuat deja că articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2004/48 coroborat cu articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2002/58 și articolul 7 litera (f) din Directiva 95/46 nu se opune stabilirii de către statele membre a unei obligații de transmitere către persoane private a unor date cu caracter personal pentru a se permite inițierea unor proceduri judiciare civile împotriva atingerilor aduse dreptului de autor, dar nici nu impune ca aceste state să prevadă o asemenea obligație (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 aprilie 2012, Bonnier Audio și alții, C-461/10, EU:C:2012:219, punctul 55 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 4 mai 2017, Rīgas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, punctul 34).

126 Or, trebuie să se constate că, asemenea articolului 7 litera (f) din Directiva 95/46, nici articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din Regulamentul 2016/679, nici articolul 9 alineatul (2) litera (f) din acesta, deși sunt aplicabile direct în fiecare stat membru, în temeiul articolului 288 al doilea paragraf TFUE, nu impun unui terț, precum un furnizor de acces la internet, obligația de a comunica unor persoane private, în calitate de destinatari, în sensul articolului 4 punctul 9 din acest regulament, date cu caracter personal pentru a se permite inițierea unor proceduri judiciare civile împotriva atingerilor aduse dreptului de autor, ci se limitează să reglementeze chestiunea legalității prelucrării de către operatorul însuși sau de către un terț, în sensul articolului 4 punctul 10 din regulamentul menționat.

127 Astfel, un furnizor de acces la internet precum Telenet nu ar putea fi obligat să efectueze o asemenea comunicare decât în temeiul unei măsuri, vizată la articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2002/58, care limitează întinderea drepturilor și obligațiilor prevăzute în special la articolele 5 și 6 din aceasta.

128 În măsura în care decizia de trimitere nu conține nicio indicație în această privință, instanța de trimitere va trebui să verifice temeiul juridic atât al stocării de către Telenet a adreselor IP a căror comunicare o solicită Mircom, cât și a eventualului acces al Mircom la aceste adrese.

129 În fapt, în conformitate cu articolul 6 alineatele (1) și (2) din Directiva 2002/58, stocarea adreselor IP de către furnizorii de servicii de comunicații electronice dincolo de durata atribuirii acestor date nu este, în principiu, necesară în scopul facturării serviciilor în discuție, astfel încât depistarea infracțiunilor săvârșite online se poate dovedi, pentru acest motiv, imposibilă dacă nu se recurge la o măsură legislativă în temeiul articolului 15 alineatul (1) din Directiva 2002/58 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2020, La Quadrature du Net și alții, C-511/18, C-512/18 și C-520/18, EU:C:2020:791, punctul 154).

130 Astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 104 din concluzii, dacă stocarea adreselor IP în temeiul unei asemenea măsuri legislative sau, cel puțin, utilizarea lor în alte scopuri decât cele declarate licite în Hotărârea din 6 octombrie 2020, La Quadrature du Net și alții (C-511/18, C-512/18 și C-520/18, EU:C:2020:791), ar trebui considerate contrare dreptului Uniunii, cererea de informații din litigiul principal ar rămâne fără obiect.

131 În cazul în care ar rezulta din verificările efectuate de instanța de trimitere că există măsuri legislative naționale, în sensul articolului 15 alineatul (1) din Directiva 2002/58, care limitează domeniul de aplicare al normelor enunțate la articolele 5 și 6 din această directivă și care s-ar putea aplica în mod util în speță și presupunând că se dovedește de asemenea, pe baza elementelor de interpretare furnizate de Curte în ansamblul punctelor precedente din prezenta hotărâre, că Mircom are calitate procesuală activă și că cererea sa de informații este justificată, proporțională și neabuzivă, este necesar să se considere că prelucrările menționate mai sus sunt licite în sensul Regulamentului 2016/679.

132 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la a treia și la a patra întrebare că articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din Regulamentul 2016/679 coroborat cu articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2002/58 trebuie interpretat în sensul că nu se opune, în principiu, nici înregistrării sistematice, de către titularul unor drepturi de proprietate intelectuală, precum și de către un terț în numele acestuia, a unor adrese IP ale utilizatorilor de rețele de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*) ale căror conexiuni la internet ar fi fost utilizate în activități de contrafacere, nici comunicării numelor și a adreselor poștale ale acestor utilizatori către acest titular sau către un terț pentru a-i permite să introducă o acțiune în despăgubire în fața unei instanțe civile pentru un prejudiciu pretins cauzat de utilizatorii menționați, cu condiția însă ca inițiativele și solicitările în acest sens din partea titularului respectiv sau a unui astfel de terț să fie justificate, proporționale și neabuzive și să își găsească temeiul juridic într-o măsură legislativă națională, în sensul articolului 15 alineatul (1) din Directiva 2002/58, care limitează domeniul de aplicare al normelor prevăzute la articolele 5 și 6 din această directivă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

133 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

1) **Articolul 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională trebuie interpretat în sensul că reprezintă o punere la dispoziția publicului, în sensul acestei dispoziții, încărcarea, de la echipamentul terminal al unui utilizator al unei rețele de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*) către astfel de echipamente ale altor utilizatori ai acestei rețele, a unor segmente, descărcate în prealabil de utilizatorul respectiv, ale unui fișier media care conține o lucrare protejată, deși aceste segmente pot fi utilizate ca atare numai după o anumită rată de descărcare. Este lipsit de relevanță faptul că, din cauza configurațiilor programului informatic de partajare BitTorrent client, încărcarea respectivă este generată în mod automat de acesta, atunci când utilizatorul, de la echipamentul terminal în care se produce încărcarea menționată, a subscris la acest program informatic dându-și consimțământul pentru aplicarea sa după ce a fost informat în mod corespunzător cu privire la caracteristicile acestuia.**

2) **Directiva 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală trebuie interpretată în sensul că o persoană titular contractual al anumitor drepturi de proprietate intelectuală, care însă nu le utilizează ea însăși, ci se limitează să solicite daune interese unor contravenienți prezumați, poate beneficia, în principiu, de măsurile, de procedurile și de mijloacele de reparație prevăzute în capitolul II din această directivă, cu excepția cazului în care se stabilește, în temeiul obligației generale prevăzute la articolul 3 alineatul (2) din aceasta și pe baza unei examinări globale și circumstanțiate, că cererea sa este abuzivă. În special, în ceea ce privește o cerere de informații întemeiată pe articolul 8 din directiva menționată, aceasta trebuie să fie de asemenea respinsă dacă este nejustificată sau neproporțională, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.**

3) **Articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) coroborat cu articolul 15 alineatul (1) din Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009, trebuie interpretat în sensul că nu se opune, în principiu, nici înregistrării sistematice, de către titularul unor drepturi de proprietate intelectuală, precum și de către un terț în numele acestuia, a unor adrese IP ale utilizatorilor de rețele de la utilizator la utilizator (*peer-to-peer*) ale căror conexiuni la internet ar fi fost utilizate în activități de contrafacere, nici comunicării numelor și a adreselor poștale ale acestor utilizatori către acest titular sau către un terț pentru a-i permite să introducă o acțiune în despăgubire în fața unei instanțe civile pentru un prejudiciu pretins cauzat de utilizatorii menționați, cu condiția însă ca inițiativele și solicitările în acest sens din partea titularului respectiv sau a unui astfel de terț să fie justificate, proporționale și neabuzive și să își găsească temeiul juridic într-o măsură legislativă națională, în sensul articolului 15 alineatul (1) din Directiva 2002/58, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136, care limitează domeniul de aplicare al normelor prevăzute la articolele 5 și 6 din această directivă, astfel cum a fost modificată.**

Semnături